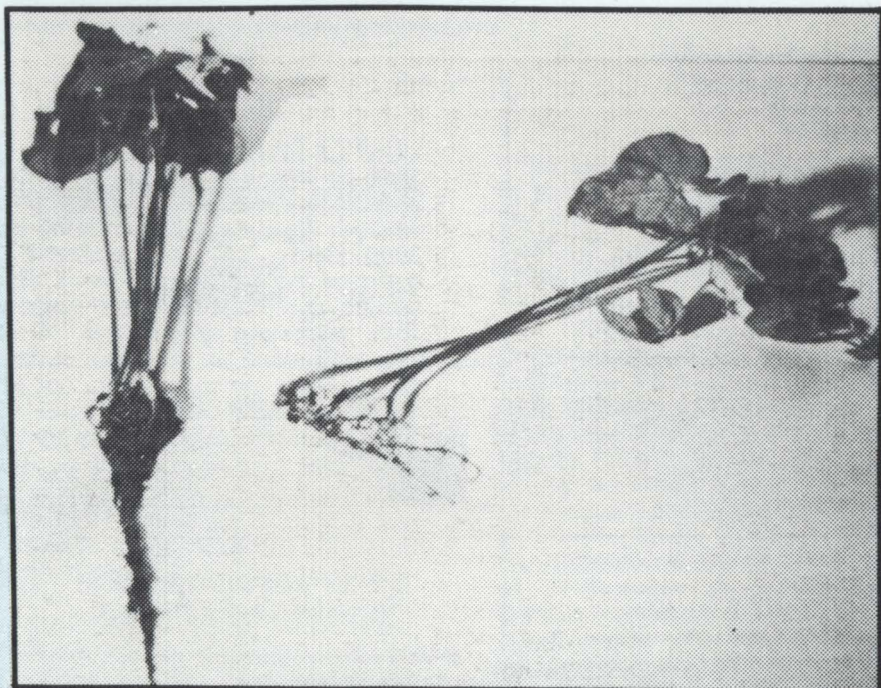

Växter har högt utvecklat känsloliv

När plantan som utsatts för dånande popmusik grävdes upp, visade det sig att dess rot var liten och förvriden, jämfört med kontrollplantan till vänster. Foto: George Crouter.

— **SIDAN 12** —

**Smålänning överfölls
av ufonauter**

SIDAN 6

**Mor och barn
kidnappade i Texas**

SIDAN 15

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen. Utk. med 6 nr/år. Prenumerationsåret på UFO-Information är 1 jan. — 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

Övriga medarbetare:
Olle Öhman, Märta Engzen, Lars Nilsson, Kenneth Eek och T. Gustavsson.

Redaktionens besöksadress:
Lagmansberga Brunnsgård,
596 00 Skänninge.
Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:
Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 8 43 25-0
UFO-Information 100 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg motages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär — det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att tex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga
TECKNARE och ÖVERSÄTTARE
för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16, 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

UFO-Information utkommer ej regelbundet varannan månad.

Beställ UFO-Infos HANDLINGSPROGRAM

genom att sätta in

30:-

på postgiro 84325-0

Missa inte
UFO-Infos
pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den verkligt UFO-intresserade.

Beställ den
medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in
35 kronor på postgiro

84325-0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

Måste vi vara så beskedliga?

Så möts vi igen i ett nytt år med nya bekymmer, inte minst ekonomiska, vilket kommer mig att minnas ett yttrande som jag personligen tycker innehåller en hel del sanning om oss svenskar. Någon sade nämligen: Ni svenskar är ine kloka som tolererar det sätt ni behandlas på. Han tog sedan upp ett antal saker som exempel, bl.a. följande: Vi lever i ett land med ett system som är ett av de mest totalitära i hela världen. Tjänstemännen som kontrollerar varje rörelse vi gör eller inte gör är betalda av oss som har världens högsta skattetryck och detta är fakta! Eller vad tycks om följande lagparagrafer: Det blir du som betalar tjuven som ev. bryter benet, när han får bråttom ut ifrån ditt hus efter att ha stulit dina pengar. Och inte är det klokare, att det blir du som får betala ett tusen kronor ifall din bil blir stulen under tiden du köper kvällstidningen i kiosken två meter ifrån bilen, som visserligen står och går på tomgång men ändå. Tjuven blir inte bestraffad han skrattar gott, röstar på systemet och fortsätter som vanligt. Inte att undra på om man allvarligt börjar fundera över om svensken är riktigt klok, som finner sig i sådana omständigheter, och detta är ändå endast några av de stolligheter som vi tvingas leva under.

Nu undrar säkert läsaren vad detta kan ha att göra med UFO. Jo, om inte människor ser hur det är ställt här i landet, måste vi, om inte annat för våra efterkommandes sak, börja ändra på våra levnadsbetingelser. Tydligt inser inte svensken i gemen av egen kraft att det bär iväg åt fanders. Så som varande oliktankande (vilket jag hört sägas att UFO-intresserade är) är det vår plikt att påpeka felaktigheterna i det system vi lever under för att om möjligt öppna ögonen på våra landsmän så att de inser varat det baskar. Allra helst bör detta ske innan man påfört skatt på UFO-observationer. På tal om UFO så tycks det ha skett en drastisk minskning i UFO-frekvensen. Håller denna minskning i sig, får våra motståndare rätt när de påstår att det inte finns några UFO men väl tokiga människor.

Med dessa små funderingar över tillståndet i vårt land vill jag önska god läsning och god fortsättning på det nya året.

UFO-jakt i Katrineholm

Kjell Thörnqvist

Nu har det ännu en gång rapporterats, att polisen i Katrineholm sett ett märkligt lysande föremål. UFO-Informationens medarbetare begav sig till platsen för att undersöka saken och fick en mycket detaljerad redogörelse för upplevelsen. Tre polis-män och en civil person såg natten till måndagen den 20 augusti i år det märkliga ljuset. I nära två timmar kunde de iaktta ett UFO-fenomen. Det hela började med att polisen vid 22-tiden fick rapport om att det skulle smälla i närheten Djulö-sjön. En dubbelpatrull sändes ut för att lokalisera smällarna med blev plötsligt via radion anmodade att bryta för en mer akut situation. Då sändes i stället en enkelpatrull ut att fortsätta undersökningen av smällarna.

Så här berättar polisman Lars Göran Larsson om händelsen: vi två i dubbelpatrullen som vände, fick efter ca en timme kontakt med enkelpatrullen. Vi var då färdiga med uppdraget vi tilldelades när vi vände.

Han ropade via radion att vi skulle åka en annan väg ut till honom. Samtidigt bad han oss att vi skulle titta lite extra noga omkring oss. Han sa inte varför, utan bad oss tala om ifall vi såg något ovanligt.

Smällarna hade nu enkelpatrullen sparat. Det smäll med jämna intervaller i närheten av Forssjö. Där finns en vägförgrening och ett ställe som heter Koppartorp. Strax intill kunde han höra smällarna och samtidigt se ljusblitzar. Det framkom senare, att dessa smällar och ljusblitzar kom från en så kallad fågel-skrämmarkanon, som någon glömt att stänga av. Vi i dubbelpatrullen såg inget ovanligt på vår väg ut till den ensamme polismannen. När vi

kom fram kunde vi mycket riktigt se och höra smällarna, men plötsligt säger enkelpatrullen, att han har sett något intressant strax över trädtopparna i samma riktning som han sett ljusblitzarna. Han tillade, att dessa två saker inte hade något med varandra att göra. Han pekade, och vi såg ett mycket ljusstarkt föremål hängande på himlen bara några grader över trädtopparna ca en kilometer bort.

- Vad fasen är det där? frågade han oss.

Min första kommentar var: ja, den är ju större än en planet. Nu råkar det vara så, att jag är intresserad av astronomi och är van att iaktta planeter och stjärnor. Men detta var mycket större än både planeter och stjärnor. Samtidigt berättade enkelpatrullen om en man från Forssjö som stannat och gjort honom uppmärksam på fenomenet. De hade tillsammans länge stått och tittat på ljuset. De hade sett, att ljuspunkten hade rört sig så vi tittade lite mer noggrant för att söka konstatera om den rörde sig.

Plötsligt slocknade ljuspunkten för att någon sekund senare tändas igen. Och så höll det på att tändas och släckas. För att undersöka om fenomenet verkligen rörde sig, ställde jag mig bakom ett av rotationsljusen på bilen och fixerade ljuspunkten i vänster kant på rotationsljuset samtidigt som jag vände huvudet i rak linje med dessa två punkter. Då såg jag, att föremålet vandrade in i rotationsljuset till höger, kom fram igen och höjde sig och sänkte sig och ändrade färg från blåvitt till rödgult i långsamma förskjutningar.

Där stod vi tillsammans i ca 10 minuter och stirrade. Vi hade svårt att bedöma avstånd och storlek, men fö-

remålet tycktes ändå större än en planet.

Enkelpatrullen hade stått och tittat i nästan en timme på föremålet. Vi bestämde oss för att undersöka saken närmare och delade därför på oss. Enkelpatrullen stannade kvar, medan vi två åkte söder om det ställe där det tidigare smällt. När vi svängde runt polis bilen slocknade föremålet igen. Då meddelade enkelpatrullen via radion att fenomenet försvunnit. Men vi fortsatte in på en skogsväg och kom efter en liten stund fram till ett kalhygge, där vi stannade bilen.

Just som vi stannat började det lysa igen, denna gång rakt framför oss. Vi kontaktade enkelpatrullen men han såg ingenting. Det innebar, att vi nu såg ljusfenomenet i nästan exakt västlig riktning mot tidigare sydlig. Det hade samma färger och storlek men befann sig kanske lite högre upp på himlen. Vi hörde inte ett ljud. Vi stod kvar i ca 10 minuter, och plötsligt försvann det lika snabbt som när man släcker en lampa. Vi åkte ytterligare ett stycke till en plats där man ser Katrineholm med omnejd väldigt bra. Där stod vi en kvart och tittade men såg bara stjär-

Ryskt jaktflyg mot UFO?

- Blev sovjetiska Mig-plan förintade av en främmande rymdfarkost? Tidskriften "Esotera" uppger i nr 3, 1984, att följande mystiska händelse skulle ha inträffat enligt en artikel i den amerikanska "National Enquirer":

Den 26 augusti 1983 skall fem sovjetiska Mig-jaktplan ha störtat under ett försök att nedkämpa ett UFO. Rapporten refererar till utsagor av den även i väst kände ryske parapsykologen dr Eduard Naumow. Enligt hans berättelse inträffade mötet med det klotformiga UFO:t över en hemlig marinbas nära Ventspils i Lettland. Det oidentifierade föremålet flög enligt Naumow på en höjd av

ungefär 3.000 meter långsamt längs kusten. Sex attackplan utrustade med automatiska målsökande raketor beordrades att skjuta ned föremålet. Men raketerna uppges ha exploderat omedelbart efter avfyran- det och förintade därvid alla de i jakten deltagande planen utom ett.

Två månader efter denna händelse offentliggjordes i den sovjetiska pressen uppgifter om att flygplanen befunnit sig på ett rutinuppdrag, varvid ett av dem träffats av en kulblix.

Olle Öhman

Ante Jonsson

Smälanning överfölls av ufonauter

Denna händelse inträffade den 3 februari 1984 och hölls hemlig i cirka 10 månader innan personen som utsattes för detta vågade berätta vad han upplevt. Största anledningen till detta var risken att bli utskräddad. Trots detta träder han nu fram och berättar om den kusliga upplevelsen, fortfarande med risk att bli till allmänt åtlöje. Det kan ju tyckas beklagligt eftersom Sverige ska vara ett så kallat "upplyst land".

Klockan ett natten den 3 februari lämnar Ante Jonsson ett par bekanta i Ingelstad, för att köra mot hemmet i Tingsryd ett par mil därifrån. Vägen är hal och det snöar. Efter några kilometer passerar han en äng där han tidigare varit nära att köra på en älg. Med detta i minnet saktar han ned farten. Samtidigt ser han en liten varelse på den vänstra sidan. Det är då han upptäcker Ufot:

- Jag såg ett stort svart föremål som svävar cirka 10 meter över marken. Det är 70-80 meter långt och 5-10 meter högt. Jag stannar och öppnar sidorutan men jag kan inte höra något ljud från den svävande farkosten.

- Eftersom jag är intresserad av fotografering är en av mina första tankar att ta en ovanlig bild, men kameran har jag hemma. Jag kör med full fart hemåt Tingsryd för att hämta kameran, berättar Ante. - På hemvägen funderar jag på vad jag kan ha sett. Kan det ha varit ett flygplan eller en helikopter? Det kan det ju inte ha varit, storleken stämde inte med någon av dessa.

Ante hämtar kameran och åter-

vänder. När han kommer fram till platsen för observationen är föremålet borta. Han fortsätter en bit framåt för att vända och åka hem. Plötsligt får han syn på det igen.

- Farkosten blockerar nästan hela vägbanan. Jag blir rädd och bromsar, får sladd och blir stående med bilens strålkastare riktade mot farkosten. Jag försökte vända men får en ny sladd och är nära att krocka med föremålet och blir stående några meter ifrån det.

Ante öppnar skräckslagen bildörren för att försöka flytta bilen som blivit stående på snedden i en snödriva. Det var alldeles tyst, inte ett ljud hördes från den svarta farkosten.

- Det var nu som en liten svart varelse kom fram och försökte dra ut mig ur bilen. Den var mörk och kunde inte ha varit mer än en och tjugo lång. Jag har aldrig i hela mitt liv varit så rädd tidigare och skrek rakt ut. Varelser lyckades lyfta ut mig ur bilen. Jag skrek och sparkade och lyckades slita mig loss och sprang mot ett hus nära vägen.

Ante berättar att han då överfölls av ytterligare två varelser. Kidnappningsförsöket pågick ända tills de hamnade i ljuset från en långtradare som passerade platsen.

- Det blev min räddning. De släppte mig och jag sprang mot vägen. Jag såg långtradaren sakta passera min bil. Sista biten kröp jag, benen bar mig inte och jag hade tappat mina skor. Inne i bilen fick jag skakningar i kroppen och stickningar i händerna. Jag minns ingenting förrän det står två personer utanför

bilen. Senare fick jag veta att det var poliser. Nästa minne jag har är från sjukhuset i Växjö.

På lasarettet togs han om hand och fick lugnande medel. Senare på natten flyttades han till en psykiatrisk avdelning, varifrån han skrevs ut ett par dagar senare utan att man kunnat finna några tecken på någon psykisk sjukdom.

Anledningen till att polisen inte ignorerar Antes berättelse är ett telefonsamtal från en person som uppgav sig heta Bengt Johansson. Han ringer från Väckelsång och berättar att han sett ett konstigt föremål sväva över riksväg 30 - bredvid en bil som låg trafikfarligt i diket. Det var meningen att polisen skulle hämta denne Johansson. Men de åkte direkt ut till platsen för händelsen. Polisen är intresserad av att få kontakt med den som ringde samtalet. Försök med detta har inte gett några resultat. Det kan kanske ha varit den långtradarchaufför som antagligen räddade Ante, genom att passera förbi i rätt ögonblick.

Ante Jonsson fortsätter sin berättelse:

- Efter vad polisen har berättat för mig så satt jag i bilen när de fann mig. Jag hade varit chockad och höll händerna i ett krampaktigt grepp om ratten. Om jag varit ombord på farkosten eller inte vet jag inte. Poliserna hittade min kamera utanför bilen, men efter deras framkallning har jag bara fått tillbaka sju bilder tagna i Ingelstad. Vart resten tagit vägen vet jag inte.

Annu idag har Ante ingen förklaring till det som hände eller vad det var för sorts varelser som överföll honom. Han har tänkt mycket på det inträffade för att hitta en logisk förklaring, men utan resultat.

- Jag kan svära på att jag blev överfallen av småväxta underliga, mörka varelser från en stor farkost. Nu kräver jag att en utredning görs för att konstatera vad som egentligen hände, säger Ante Jonsson.

Värt att tala om är att riksvägen där Ante hittades är breddad till

landningsbana för militärflyg och är militärt skyddsområde med fotoförbud. Något militärt flyg eller några andra övningar som skulle kunna förklara att vägbanan varit blockerad har inte förekommit den natten. Tilläggas kan att förutom polisen är även militären underrättad om händelsen. Vilka åtgärder som de har vidtagit har inte gått att få klarlagt.

Flera vittnen träder fram

Vad var det egentligen som hände vid Väckelsång den 3 februari? Nu har ytterligare fyra vittnen hört av sig och berättar om sin upplevelse samma kväll som Ante Jonsson överfölls av varelser från en främmande farkost. Det är fyra skolungdomar som vid 21-tiden samma kväll såg ett runt föremål sväva över kyrkan i Väckelsång.

- Det vi såg var något stort, runt med en ring av ljus omkring sväva över Väckelsång mot kyrkan. Farkosten hade en stor strålkastare i mitten som spred en stor ljusstråle mot marken.

Camilla Jansson, Cecilia Karlsson, Jenny Berglund och Pontus Gröndahl blev alltså vittne till denna händelse. De är säkra på att tiden stämmer med Antes berättelse på grund av att de hade en kompis som fyllde år just den dagen.

- Vi var i stallet för att ge Pontus båda hästar foder. Jag gick ut i hagen för att hämta ett par hinkar då jag blev bländad av ett starkt ljussken. Jag tittade uppåt och såg en stor, rund farkost sväva en bit upp i luften. Den var omgiven av en ring av röda och gröna lampor och det kom ett svagt surrande från den, berättar Camilla Jansson.

Hon blev rädd och skrek vilket fick kamraterna att rusa ut. Ljusskenet var så starkt att de fick hålla händerna för ögonen. Hästarna blev också oroliga och sprang omkring i boxarna. De såg farkosten i några minuter, sedan steg den högre över

kyrktornet och försvann spårlöst. De fyra ungdomarna var både chockade och skrämde. De sprang till sina cyklar och trampade hemåt.

- Vi svär på att det vi säger att vi upplevde är sant. Vad det var vi såg vet vi inte, men ett är säkert. Någon-
ting stort och runt med lampor och ett surrande läte var det, säger alla fyra bestämt.

Insändare

Det våras för kärleken

Situationen på vår Moder Jord verkar att dag för dag, sakta men säkert, bli allt sämre. Kriser, konfrontationer och allehanda former av krig staplar sig på hög. Allt fler människor dukar under av trycket, vad skall hända med vår planet?

Vilken sekund som helst kan ljusets och livets låga blåsas ut, för att aldrig kunna tändas mer. Vi frågar oss: hur har vi försatt oss i denna situation? Hur har vi kunnat tillåta en ohejdad kapprustning?

Våra makthavare, valda av folket för att tjäna sina egna syften, inser inte att de har tappat kontrollen, att hela mänskligheten står på randen till avgrunden. Det ena absurda beslutet efter det andra fattas med god min, och ingen visar ens den minsta vilja att erkänna den faktiska situationen.

De flesta lär sig av erfarenhet och det vore i sanningens namn önskvärt om mänskligheten hade gjort detsamma. Vi har haft tvåusen år på oss att hitta intelligenta och mer humana alternativ till lösning på konflikter. Men icke, barbar-filosofin hänger med fortfarande: döda den som är av annan åsikt.

Ingen makthavare tycks inse vanvettet i denna filosofi. Skulle dataingenjören krossa sin dator efter att ha hittat ett litet fel i programmet? Vem skulle sänka sin egen kanot, ba-

Från redaktionen kan vi berätta att detta kidnappingsförsök har rönt stort intresse utomlands. Bland annat har Sydafrikanska dagstidningar återberättat händelsen ord för ord.

T Gustavsson

ra för att dränka sin medpassagerare? Hur kan varelser, som anser sig kunna tänka klart, vilja begå kollektivt självmord?

Skulle så den yttersta krisen till slut komma, då kärnvapen sätts in, släcks lågan. Båda supermakterna kommer vid anfall att svara med total vedergällning, och ingen tycks inse vanvettet. Varför skall de båda supermakterna totalt uttradera varandra?

Varför skall den resterande delen av mänskligheten som återstår också dras med ner i graven? Skall de starka och hänsynslösa utan vidare få sänka evolutionens skepp i ett enda drag? Skall vi tillåta att civilt folk, män, kvinnor, oskyldiga barn och inte minst våra mindre vänner, djuren och växterna, utrotas då världens makthavare till slut, i den totala sinnesförvirringen, bringar mänskligheten till ett abrupt stopp?

Någonting måste göras nu!!! Vi måste dra upp de sjuka rötterna ur jorden, upp i dagsljuset. Vi har hittills lyckats få bukt med de flesta farliga sjukdomar som härjat, men fortfarande tillåts den farligaste sjukdomen att fritt frodas. Den sjukdomen som har skördat ett oräkneligt antal liv och som ingen tycks bry sig om. Varför?

Svaret är att alla har det! Det är på intet sätt avvikande, snarare vad

man skulle kunna kalla "normalt". När du har jobbat i fiskaffären ett tag märker du inte längre att det luktar fisk. Du har vant dig.

"Smittan" verkar väl dold i ditt psyke, där våldet och räds-lans bakterier lever och frodas. Hur har du då lyckats att bli smittad? Jo, likt ett arv har smittan gått från generation till generation. Turen har nu kommit till dig, och har du lyckats stå emot? Nej! För vad har du att göra som ett oskuldsfullt barn, annat än att lyssna på de som säger sig vara klokare än dig själv?

Det är dags att vakna!!! Världen är full av parasiter som tjänar grova pengar på att hålla kvar mänskligheten på ett infekterat stadium. Vi är till synes fast i deras grepp, tills vi försvagas och dör. Deras falska propaganda hypnotiserar oss, driver oss in i den "svarta sömnen". Vems är då felet?

Vi själva, till lika stor del som militären. Vi tillåter oss själva att slumra vidare under tiden som kärnvapenarsenaler växer upp som svampar ur jorden. Militären har för länge sedan svimmat av på grund av accelerationen. Det är därför som vi måste ta över kontrollen, i ett sista desperat försök att rädda oss och allt omkring oss.

Hittills har vi förgäves försökt skaka liv i de sovande. Försök att inse att de inte längre kan göra någonting för dig! De befinner sig i en drömvärld, där de sista förankringarna i verkligheten kapats för länge sedan.

Men vad kan du då göra? Jo, det är inte för sent att bli vaccinerad. Ta reda på om du uppvisar någon symptom. När du inser att du smittades redan i barndomen, så kämpa inte emot! Erkänn det istället! När du har gjort det, så har du redan tagit ett stort steg mot hälsan.

Ni som älskar era barn, smitta dem inte! Ni som lär barnen i skolan, kom ihåg att även lära ut självkännedom och livskunskap. Unga behöver en frisk och bakteriefri grund att utgå ifrån. de behöver en framtid där

de kan leva utan de ständiga hotet av krig. Ge dem vad de behöver! Kom ihåg att vapen inte har något eget liv, de vaknar till först i mänskliga händer. Låt inte tonåringar utbildas i krigsföring, låt dem inte bli kanonmat!

Kom ihåg, det är ytterst få som är bortom räddning. De utgör de kroniska fallen och att hjälpa dem kommer att krönas med lika stor framgång som att försöka väcka döda.

Alla andra behöver en kraftig omskakning, en brinnande chock för att väckas ur våldets förlamande sömn.

Det är först när döden står för dörren som vi verkligen inser vilken dyrbar gåva som vi människor utrustats med: Livet! Lär dig av döden!

Alla måste vi hjälpas åt att hejda sjukdomen. Det är din skyldighet som människa att hjälpa en sinnesförvirrad broder från att begå självmord, och samtidigt äventyra andra människors liv.

Bete dig som om det var frågan om rabies. Vägra delta i zombiedansen! Undvik smittocentra! Då infernot brutit ut är det för sent för eftertankar. När adrenalinets ådra torkat ut skulle den mest förhårdade general fälla sorgens och ångerns bittra tårar. För sent, stygga pojke! Du har tryckt på knappen och nu är mamma död!

Kom ihåg: det är bara i nuet du kan handla. Att stänka sitt dyra blod på odjuret räcker inte. Det slickar sig bara om munnen och vill ha ännu mer. Vägra att nära det mer! Då kommer det att svälta ihjäl.

Du som läser detta:

Detta "brev" är ett utmärkt test. Blir du upprörd och ilsken, så betyder det att jag har petat på din sjukvulst. Det gör ont! Sök hjälp! Vi

älskar dig! Du kan bli den bästa fredskämpen. Det är den absolut bästa livsuppgift en människa kan ha. Var stolt över det! Käre broder, jag hälsar dig på framtidens första dag! Kram från en som varit svårt sjuk!

Zsolt Szilvassy;

Ps. Den enorma skillnaden mellan militärt fredsbevarande och den civila lösningen, är att militären vill slå in fredens gyllene portar, medan vi andra helt enkelt öppnar den med hjärtats nycklar. Elegant, eller hur? Så här ser motsatserna ut: **Maktspråk - kärlekssång.**

En väldig "snurra" var nära att landa

Över en plats nära Sorocaba flygplats, som ligger väster om Sao Paulo i södra Brasilien, dök en stor "snurra" upp en kväll i juni 1979. Den stod stilla i luften i minst en timme över muren som omger bakgården till en tandläkarmottagning. Tandläkaren, dr Roberto Domingos, 45 år, och hans fru, Regina Clara, universitetsprofessor, betraktade det ovanliga skådespelet med stor förvåning. Dr Roberto anser att UFO:t var ungefär 4,5 m högt och 3 m brett, medan hans fru menar att det var minst 5 m högt och 6 m i diameter. Det var alldeles tyst och de båda vittnena är fullkomligt eniga vad formen bekräftar.

Efter den långa observationstiden (dr Roberto tror att den var "åtminstone en timme", medan

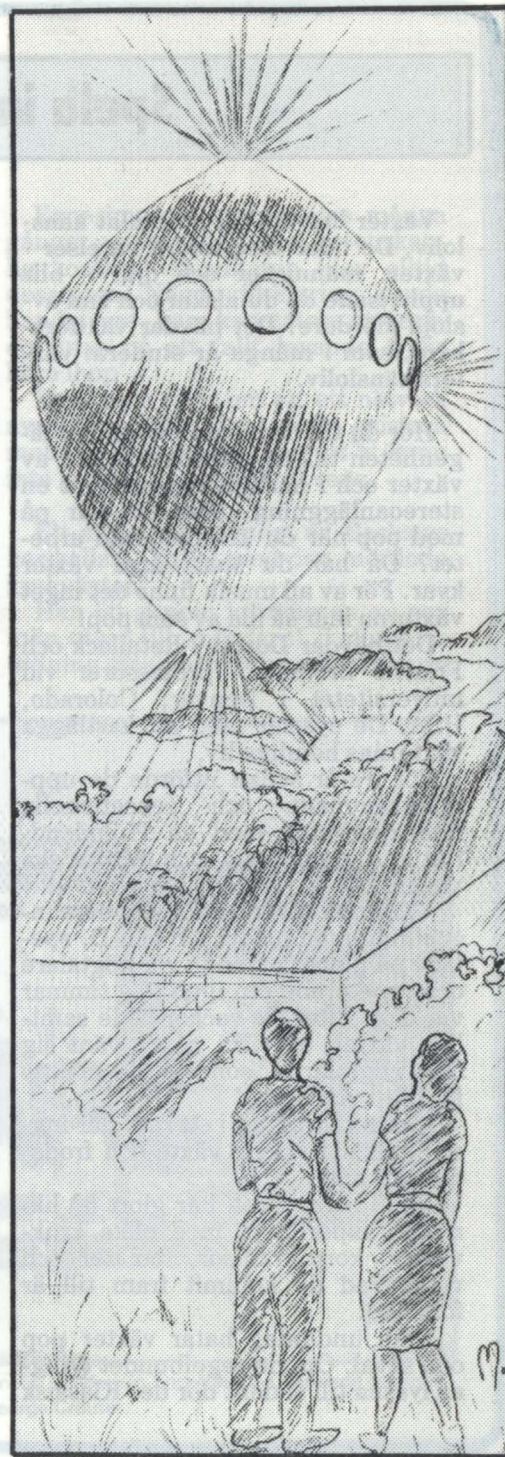
hans fru säger att det var närmare 1,5 timme), rörde den sig sakta åt nordväst, mot staden Salto Pirapora. De båda vittnena är eniga om att den stannade kvar över samma område under hela observationstiden, men är oeniga på en punkt, då fru Regina Clara tror att den snurrade, medan hennes man inte fick det intrycket. Den avgav ett snabbt pulserande rött ljus från ovansidan, precis som på brasilianska ambulanser, medan det från en central rand av runda fönster kom ljusgult sken. Från nedre änden kom det också ett sken genom ett pulserande av gröna, röda och gula nyanser. Fru Regina säger att både ovansidan (över fönsterranden) och undersidan snurrade medsols men dr Domingos säger sig inte ha lagt

märke till detta; inte heller observerade han färgerna så noga eftersom det var i solnedgången och sikten därmed inte var så bra. Men däremot var det en absolut klar himmel.

Händelsen ägde rum i juni 1979 men de kommer inte ihåg exakt datum. De båda vittnena anser att UFO:t balanserade över ett ställe bara sex meter från dem där de stod på bakgården och på en höjd över marken av inte mer än sex meter, även när det försvann. Ännu ett intressant påstående från de två vittnena är att inte bara Sorocaba flygplats finns i grannskapet, ca trehundra meter bort, utan också en radio- och TV-mast i Panama Hill, ca fem km längre bort. Det kan också vara av intresse att en advokat i närheten, Sr Carlos Barbosa, rapporterade att han vid just den tidpunkten haft flera avbrott på sin TV.

Dr Domingos sände mig ett sammandrag av vad de sett strax efter det att det inträffat. En dam, Uti Siebrecht, ritare på Volkswagen och intresserad av UFO, besökte mig i Rio strax efteråt och jag bad henne fullfölja undersökningen åt mig, och den här rapporten och hennes utmärkta skisser är resultatet av undersökningen. Det finns mycket man skulle vilja få fram av den här händelsen, och därför är det synd att vi ännu inte fått någon bandad intervju. Men med Uti Siebrechts teckningar och de båda vittnenas egna teckningar förstår vi att vad de än såg var det inte en vanlig leksakssnurra.

Ljudlös och majestätisk hängde den där i ungefär en timma enl. flera vittnen.

Spela inte pop för dina krukväxter — det tar livet av dem!

Växter har ett väl utvecklat känsloliv. De lider med andra varelser - växter, människor och djur - blir upphetsade då du älskar och kan avslöja mördare! Det hävdar växtforskare, som i många år studerat växters känsloliv.

Hör du till dem som förvandlat lägenheten till en grönskande oas av växter och i härligheten placerat en stereoanläggning, som du slår på med pop när du kommer från arbetet? Då har du snart inga växter kvar. För av all musik finns det inget växterna mår så illa av som pop!

Det hävdar Dorothy Retallack och Francis Broman - professorer vid universitetet i Denver, Colorado, USA. De sysslar med att kartlägga växternas hemliga liv.

För tre år sedan utförde de uppmärksammade och sensationella ljudexperiment med en Philodendron, en pelargon och afrikanska violer.

Växterna utsattes för en bandinspelning med noterna B och D, spelade på piano, utsända via högtalare och repeterade om igen tolv timmar var dag. Efter tre veckor hade samtliga växter, av vilka några vänt sig från högtalarna, som om de utsatts för hård vind, dött!

Liknande växter, i ett rum där ingen ljudkälla fanns, växte och frodades normalt.

De två forskarna har gjort 50 liknande experiment med olika krukväxter, korn, rädisor, tomater och vete. Vad de kommit fram till är följande:

Utan undantag hatar växter pop och skval. Om de regelbundet tvingas lyssna till sådant dör de. Klassisk

musik och indisk strängmusik mår de däremot bra av! Vid experimenten 'njöt' växterna så till den grad av klassisk musik att de lutade sig mot högtalarna.

Du som gillar folkmusik och country kan dra på hur mycket du vill. Så musik påverkar inte växterna.

Att växter inte står rakt upp och ner utan känslor anses idag bevisat. Det är 15 år sedan växtforskningen började.

Det var den 2 februari 1966. Cleve Backster, före detta CIA-agent och expert på lögn-detektorer, vattnade sina krukväxter i sitt laboratorium i New York. På skoj kopplade han en lögn-detektors elektroder till ett blad. Resultatet blev en chockerande upptäckt!

Det känsliga instrumentet - kallat polygraf - som normalt ger utslag för svettavsöndring vid minsta nervositet eller känslomässig upprördhet hos en människa, gav kraftiga utslag när fuktigheten nådde ut i bladen och det elektriska motståndet därigenom minskades.

Den kurvritande nålen på detektorns skrivare visade en rent mänsklig reaktion!

Då beslöt Cleve att göra något mer drastiskt. Hur skulle den reagera om den utsattes för våld? Vad skulle hända om han brände av ett blad?

I samma ögonblick fick tanken innan han ens tagit fram tändsticken - såg han att detektorn gjorde våldssamma utslag! Växten hade läst hans tankar och blivit rädd! Bevisen fanns registrerade på polygrafens pappersremsa.

Efter upprepade experiment insåg Cleve att han kommit något fantastiskt på spåren. Via mätinstrumen-

ten hade han kunnat avläsa reaktioner hos växterna. Registrerat en antydning till ett 'själsliv'!

Fortsatta försök visade att växter inte bara reagerar för hot mot sig själva utan också uppfattar hot mot andra liv, som de på ett gåtfullt sätt kan kommunicera med!

Vid kommunikationsexperimentet placerade Cleve tre krukväxter, kopplade till mätinstrument, i olika rum i laboratoriet. I ett fjärde stod en maskin som slumpvis lät levande räkror falla i kokande vatten.

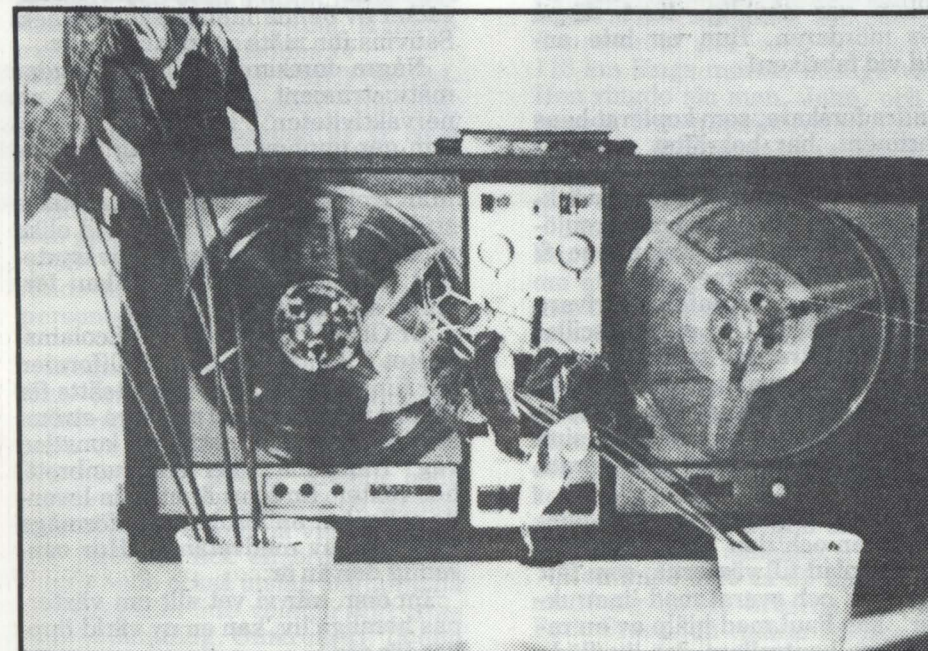
I exakt samma ögonblick som räkorna föll gav alla krukväxter kraftiga utslag.

Experimentet upprepades många gånger under noggrann vetenskaplig kontroll. Resultaten blev alltid desamma. Någon förklaring kunde han inte ge. Bara konstatera att tecken finns på att 'allt levande tycks höra ihop'.

Forskarna talar om att ett nätverk av kommunikationer kan existera mellan allt levande, men att vi ännu inte lyckats finna rätt frekvens.

Ett annat experiment av Backster har kallats 'Fallet med den mördade krukväxten'.

Han lät genom lottnings en av sex män utses till 'mördare'. I slumpvis ordning gick de en och en in i ett rum

Två av fru Retallacks experimentplanter: den vänstra vänder sig bort från den dånande popmusiken, den andra är döende av samma orsak. Foto: George Crouter.

med två krukväxter. 'Mördaren' slet upp den ena ur krukan och rev sönder växten.

Backster lät dem sedan passera framför den överlevande växten, som försetts med elektroder från ett mätinstrument. För fem av dem visade den ingen reaktion, men när 'mördaren' kom reagerade den våldsam!

Efter experimentet gjorde Cleve ny sensation när han, efter att ha övertalat polischefen, med hjälp av växter assisterade kriminaltekniker i ett mordfall!

En flicka hade mördats på en fabrik i New Jersey. På kontoret där hon hittades stod två krukväxter. Till dem kopplade han sin polygraf. Sedan fick alla som befann sig i fabriken, då mordet begicks, en och en gå framför växterna.

Ingen av växterna 'pekade ut' någon av de anställda, vilket först tolkades som ett nederlag för Cleve. Polisen var säker på att någon på fabriken var skyldig. Kort därpå greps mördaren. Han var inte anställd vid fabriken!

Andra forskare, som kopierat hans experiment, har bekräftat upptäckterna. En av dem, som gått ett steg längre och nått än mer häpnadsväckande resultat, är elektronikingenjören Paul Sauvin, vid 'Telephone & Telegraph' i New Jersey.

I stället för polygrafens skrivare har Sauvin kopplat in en tonoscillator, som registrerar växternas svar i form av ljudsignaler, och anslutit den till en bandspelare och sin telefonsvarare, så att han kan ringa sina krukväxter från jobbet och prata med dem!

När telefonsignalen startat telefonsvararen och den utlöst tonoscilatorn kopplad till växterna, som fått 'ljudfrågor' och svarat med 'instruktioner', kan Paul med hjälp av en radiosändare kontrollera det ljusflöde och den temperatur de vill ha för att riktigt trivas!

Ett annat experiment avslöjade att

växterna visade medlidande för Sauvin, när han lät sig få en lätt elstöt. Det sensationella var att växterna reagerade trots att avståndet var 13 mil!

Var han borta en längre tid, avtog emellertid den säregna kommunikationsförmågan. Sauvin fick då idén att lämna några av sina kroppsceller nära växterna. Blodprov fungerade lika bra. Bäst fungerade sperma.

Ett experiment Sauvin utförde 1979 handlade om växternas förmåga att registrera människans sexkänslor.

I direktkontakt per telefon och med ett spermaprov vid krukväxterna i bostaden älskade Sauvin med sin flickvän i sin sommarstuga. Växterna reagerade med stor 'upphetsning' på hans sexuella tillfredsställelse! Reaktionen var så våldsam att oscillatortonen steg till ett 'skrik' i samma ögonblick paret fick orgasm.

De flesta forskare tycker att det är för tidigt att dra alltför djärva slutsatser av denna fantastiska upptäckt. Sauvins rön möts också av misstro.

Några forskare har med dagens mätinstrument kunnat påvisa att nervaktiviteten i biologiska livssystem ger upphov till en svag elektromagnetisk strålning, som kan mätas. Man tror att den elektromagnetiska strålningen ökar eller avtar vid olika tillstånd hos det biologiska livssystemet. Ett sjukdomstillstånd kan förändra strålningens karaktär.

Dr George Lawrence vid Ecolainsitutet i San Bernadino, Kalifornien har funnit att en växt som utsätts för skador reagerar med mätbara strömkretsar. Man kan också på konstlad väg framkalla 'nervsammanbrott' hos växter. En teori är att alla levande celler har en förmåelseförmåga - en form av medvetande. Hur oansenlig den än är.

En dag, när vi vet allt om växternas hemliga liv, kan en ny värld öppnas för oss.

Till en ringa kostnad kan vem som helst bygga ett instrument och 'pra-

ta' med växterna. En philodendron är en utmärkt försöksväxt. Den har kraftiga blad och tål ganska ovarsam behandling.

Elektroderna bör vara i storlek som en tioöring. De får inte vara av koppar eller brons. Dessa metaller fräts sönder och påverkar bladen negativt. Det bästa är två tunna plattor av rostfritt stål eller ett litet mynt, som innehåller silver.

En blykabel löds fast på varje platta. Sedan lindas kabeln och plattornas baksidor med isoleringstejp. Plattorna anslutes till växtbladets övre och undre ytor med en klämma. Men först sedan man smort in lite agar-pasta - kan köpas på apoteket - med en procent saltlösning mellan

Mor och barn kidnappade i Texas

Anm.: Behjälpliga vid undersökningen var Jennie Willis, MUFON-forskare och Jean Fuller, State Section Director, Tyler, Texas. Hypnosundersökningarna leddes av Stephen Clark, fil dr, MUFON-rådgivare i klinisk hypnos, Garland, Texas, och övervakades av G Neal Hern, MUFON State Director, Texas. Intervjuavsnitten är direkta avskrifter från bandinspelningar som gjorts före, under och efter regressiv hypnos. Namnen som används är pseudonymer då försökspersonen önskar anonymitet.

Megan Elliott avlade B.A.-examen (ungefär fil.kand.) i augusti 1980, och var på besök hos sin mor i östra Texas innan hon började sitt nya jobb som lärare. Megan hade endast varit där två dagar då hennes dotter, Renee, som då var 18 månader gammal, fick en öroninfektion. Renee hade också utslag högt upp på ena låret som inte ville gå bort trots läkarbehandling. Omkring kl. 19 den 21 augusti började Renee skrika, och trots allt hennes mor och mormor gjorde blev hennes tillstånd värre omkring midnatt. Renee gick uppre-

elektroderna och bladet.

För att observera reaktioner hos växten behövs en elektrisk testmätare av den typ som kan köpas i radioaffärer. Mätarens skalor ska visa elektrisk strömstyrka, voltstyrka och motstånd. Den ska installeras på skalans förmotstånd, så att nålen står halvvägs på skalan, då ökning och minskningar i bladets ledningsförmåga då lättast kan noteras.

Med erfarenhet av radioelektronik kan du ansluta en oscillator för att utlösa en signal. Det fungerar nästan som med en metalldetektor.

Text: J O Sundberg
Foto: George Crouter

pade gånger till ytterdörren och sade: "Go bye-bye car". Megan sade slutligen åt sin mor att hon inte hade något annat val än att åka hem med Renee trots den sena timmen och 113 km längs mörka, ödsliga vägar. Hon ringde sin man, John, och bad honom låta gårdsbelysningen vara tänd och dörren olåst, ty hon ämnade åka hem. John sade "okej" och gick omedelbart och lade sig igen.

Megan lämnade sin mors hus omkring midnatt utan att ha brytt sig om att packa. Hon hade bara pyjamas och badrock på sig, och var barfota. Renee bar en engångsblöja och sin morfars T-shirt, även hon var barfota. Megan körde sin 1978 Honda Civic, och hade vevat ned rutorna eftersom det var varmt denna natt och bilen inte var utrustad med luftkonditionering. Renee somnade omedelbart och Megan skruvade på radion för att få sällskap.

Hon hade kört ca 50 km och närmade sig de tre broarna över Lake Fork Creek, då radion började betesig mycket underligt - som om kanalväljaren för hit och dit utan att stanna vid någon station - som om någon höll på att busa med min radio. Hon

sträckte fram handen för att stänga av den och i samma ögonblick hörde hon "ett mycket högt elektriskt ljud som pinade mina öron, och strålkastarna på bilen började bländas ned." Hon kände sedan hur bilen lyftes upp från vägbanan. Hon lutade sig då åt sidan och tittade efter, hur Renee hade det samt låste dörrarna.

När hon tittade ut kunde hon se, hur topparna på de höga tallarna under dem blåstes åt ena hållet "som om de befann sig i en storm." Hon tittade sedan uppåt och såg den flata metallbotten på ett föremål som endast befann sig några meter över dem "med en dubbel rad skarpa ljus placerade i cirkel". Hon såg sedan kanten på en öppning medan bilen sögs in i föremålet. De befann sig nu i ett cirkelrunt, starkt upplyst rum som saknade en urskiljbar ljuskälla. Megan förvånades över att hon inte kunde upptäcka några skarvar och greps av panik. "Jag bara satt där, och jag minns att jag inte skakade, men jag kände hur det rörde sig i magen och tänkte: "Gud! Vad gör jag nu?..." Renee hade öppnat sina ögon och pekade och sade: "Titta, mamma, titta!" Jag tittade och det fanns ljus överallt! Det verkade inte finnas några enskilda lampor... ett upplyst rum...mycket starkt...det är runt...det luktar underligt...liksom regn".

"Jag hörde en röst i mitt huvud som sade: Megan, lyft upp Renee och stig ur bilen". Hon kontrollerade åter dörrarna och försäkrade sig om att Renee var allright, och hörde ännu en gång rösten, som sade åt henne att stiga ur bilen. Denna gång tänkte Megan att Renee också hade hört det, ty hennes ögonbryn höjdes och hon pekade på något och tittade på sin mor. Plötsligt öppnades en dörr på andra sidan rummet med ett ljud som påminde om det som uppstår "när man öppnar en vakuumförsluten burk...och en torr dimma (som en isdimma)...ca 45 cm djup...började rulla fram över golvet, och en liten varelse kom ut och sade åt

mig att stiga ur bilen." Då Megan åter vägrade hörde hon ett klickande ljud...som från en spärrhake, varpå dörren svängde upp och ramlade av gångjärnen! "Den ramlade ned på golvet med en dov duns som fick mig att hoppa till!" Megan minns sedan att hon kände sig mycket lugn.

Megan lyfte upp Renee och satte ned henne på golvet. När Megan gick ut ur bilen, lade hon märke till att golvet var "riktigt kallt och fuktigt och klabbigt...inte direkt vått eller slipprigt, utan det kändes mer som cement...med en struktur som kändes som tegel mot hennes bara fötter. Hon var tvungen att gå runt dörren som delvis doldes av den lågt liggande dimman. Medan hon följde "varelsen" hörde hon Renee ramla, och då hon vände sig om såg hon Renee kravla sig upp efter att ha snubblat på dörren.

När "varelsen" först kom in i rummet, "fnittrade Renee som om hon tyckte, att han gick så roligt." Megan förklarade, att han gick med mycket lediga rörelser och att hans armar och ben rörde sig "som om man böjer en kopparledning...han gick inte som om han hade leder som vi... hans armar och ben krökte sig lätt."

Megan beskrev "varelsen" som en kortvuxen humanoid med "stort huvud, inga öron, inga ögonbryn, ovala ögon utan fransar, inget hår någonstans på kroppen, bred näsa med två hål eller näsborrar på över-sidan. Munnen var en liten skåra, han hade smal hals, smal kropp, smala armar, långa fingrar, fyra på varje hand. Naveln var horisontell, som om man sträcker ut öppningen på en ballong." Hon lade inte märke till några fysiska kännetecken som visade om det var en man eller kvinna, "men det fanns något som liknade bröstmuskulatur." Hon såg aldrig fötterna då dessa alltid doldes av den dimma som fanns nedvid golvet. Hon kunde inte heller säga om varelsen bar något slags tätslutande dräkt, eller om hon såg hela

hans kropp som var av ungefär samma färg och struktur som kitt." När hon visades en Pantone färgkarta, valde hon ut "475-A" men mer glänsande och slätare. Hon minns att han hade en hinna över den yttre delen av ögonen som inte var utstående. Hinnan liknade ett ögonlock som aldrig blinkade...han log inte, hans mun rörde sig aldrig.

"Varelsen" ledde vägen och tecknade åt Megan att följa med. Renee följde strax bakom henne. De gick igenom den öppna dörren och under hypnos minns Megan "liksom en entréhall, och vid andra ändan av denna hall en dörr, precis som den första...och när jag precis kommer fram till den så öppnas den, och han går in, och jag går in...jag gissar att Renee också går in."

Megan befinner sig nu i ett runt rum, "men inte ett runt runt...rök finns över golvet...samma dimma som rullade in...det finns bord med underliga saker över dem...där är två till - vad det nu är." Megan förklarar senare att det fanns två till humanoider i rummet, alla med likadant utseende. "En vänder ryggen till och står och tittar på en panel med lampor, massor av lampor...färger...blå, gröna, röda, gula, vita, purpur, svarta. Jag ser inte ansiktet på den som står där vid dessa lampor, men det fanns en annan som stod vid borden...och jag hör en röst som säger åt mig att lägga mig på bordet och jag tvekade inte, utan jag klättrade upp på bordet."

Megan förklarar senare, att bordet befann sig ca 120 cm över golvet, vilket gjorde det svårt för henne att ta sig upp. Hon hörde sedan "metallkrampor, 10 cm breda, smälla igen över mina anklar, mina vrister, mitt bröst, lår...de känns kalla, styva, åtsittande. Jag kan inte röra mig; jag kunde inte röra mig om jag försökte." Renee ligger på ett bord strax vid sidan av henne och Megan undrar hur hon hamnade där, ty "jag placerade henne inte på det." Renee spändes också fast. och Me-

gan minns att hon "inte skrek, vilket hon i normala fall skulle ha gjort om någon försökt hålla henne fast... hon älskar det, hon är mycket begeistrad."

Medan hon befinner sig i hypnos minns Megan "bordet - det gjorde något! Det gör mig våt"...kommer från bordet...från huvudet nedåt... som om jag flöt på ett bord." När hon tillfrågades av Dr Clark om Renee också var våt, sade Megan: "Ja, hon säger att hon simmar!"

Megan tittar uppåt och ser ett "stort, klart upplyst kupolformat område ovanför, med två sondliknande anordningar som kommer ned från kupolen." Bordet är nu vått och kallt och hon känner sig stel, men kupolen utsänder värme så att hon är "kall och våt på ena sidan och varm på den andra." Hon beskriver sonden som ledad i tre sektioner "som en kulle" och den kom ned och nästan vidrörde henne. "Den rör sig runt mig, mycket nära, men jag känner stickningar och jag kan inte säga om den rör vid mig eller ej."

Megan minns, att sonden gav ifrån sig ett klickande ljud medan den rörde sig runt och över hennes kropp. Då hon tillfrågades om sonden någonsin rörde vid Renee, drog sig Megan till minnes att sonden "gjorde olika saker vid olika tillfällen," och sågs vid ett tillfälle sticka in ett par små anordningar som satt på den i Renees näsa, samt vid ett annat tillfälle stacks en "nål-liknande" anordning in i Renees navel. När Megan såg detta hända sade hon: "Gör inte illa mitt barn, hon har varit sjuk," och de svarade: "Det är hon inte längre." Hon minns, att hon såg en fin "gulaktig dimma sprayas över Renees hela kropp," även detta från sonden.

Megan sade att hon "hela tiden iakttog den lille killen vid ljuspanelen, och den som stod bakom henne som höll något i ena handen av en bärbar skrivbrädas storlek, men utan papper. Hans uppmärksamhet

var riktad mot tingesten däruppe, och han styrde den antagligen. Hon menade att den tredje "humanoiden" såg till hennes och Renees säkerhet, ty han gick fram och åter och tittade på dem. Han log aldrig. Ingen av dem ändrade någonsin sina ansiktsuttryck. Den enda skillnad hon kunde uppfatta mellan de tre "humanoiderna" var att den som vakade över dem "verkade mer bry sig om dem."

Dr Clark frågade: "Medan du låg där på bordet, vad hade du på dig då? Hade du alla dina kläder på dig?" Megan vaknade omedelbart ur hypnosen. Hon förklarade senare att både hon och Renee var nakna, men minns inte när man klädde av dem.

Dr Clark placerade åter Megan under hypnos och frågade: "Har du någon uppfattning om varför de genomförde denna undersökning som du beskrivit?" Megan svarade: "Nej...det verkar som om jag var väl till mods, liksom lugn...jag kände inte för att ställa så många frågor...mitt huvud värkte...och jag ville bara sova. Renee ville titta - hon ville titta på allting."

Då hon återberättade sina känsloupplevelser under den tid hon undersöktes, sade Megan att hon minns att bordet tippade, ibland med huvudet uppåt och ibland nedåt, samt horisontellt när hon täcktes av vätskan. Hon upplevde då och då en känsla av rörelse; "Jag låg raklång...kände ett uppåtgående sug, som när jag satt i ett jetplan som startade för att flyga till London. Det liksom...utövade ett tryck på mig...men när det upphörde - tyckte jag, att jag fick upp magsäcken, som i en hiss."

Megan förklarade senare känslan av en mycket snabb vertikal rörelse och en mycket långsammare sänkning, medan hon fortfarande låg på bordet. Huvudet värkte fortfarande någon tid efteråt med "skarp smärta - magen - benen, kinderna, bröstet - mitt huvud."

När Clark ställde frågan: "Vad anser du vara orsaken till dessa värkar och smärtor?", svarade Megan: "Jag vet inte - något de gjorde medan jag sov skulle jag gissa - det verkar som om jag kan känna ett slags dragning - i skinnet eller något."

Efter undersökninge, och medan hon fortfarande var fjättrad vid bordet, placerades Megan i lodrätt läge med ansiktet mot tre välvda, fyrkantiga svarta fönster med ram runtom. När hon tittade på det fönster som befann sig i centrum, vilket var högre upp på väggen än de andra två, kunde hon se flera klart urskiljbara starka, vita stjärnor, vilka hon senare illustrerade i vad hon ansåg vara deras relativa lägen i förhållande till varandra.

Megan observerade också en anordning som påminde om en stor TV-ruta som stod ut från väggen i undersökningsrummet. Hon förklarade senare att denna visade ett kalejdoskop av "rörliga färger, övervägande jodröd, och påminde mig om en amöba." Också på väggen bakom henne, minns Megan att hon såg sju skrivtecken, vilka hon var i stånd att reproducera medan hon befann sig i hypnos. Hon illustrerade senare flera av dem mer noggrant. När hon blev tillfrågad vad dessa representerade, svarade hon: "Detta är platsen de kommer ifrån...låter som Asterisk, men jag kan inte uttala det...det är inte Asterisk...jag kan höra det...jag har försökt forma munnen för att härma vad jag hör och det är inte mitt språk."

Medan hon befann sig i hypnos, mindes Megan hur hon tog sig ned från bordet. "Det är lättare att ta sig ner än det var att ta sig upp. Mycket lättare; det är lägre." Då hon tillfrågades av Dr Clark, om hon tog sig ned alldeles själv eller om hon assisterades, svarade Megan: "Alldeles själv. Kramporna försvann; de sjönk ned i bordet, och jag kunde röra mig igen." Dr Clark frågade vad Renee gjorde. Megan

svarade: "Hon kryper på bordet...hon sträcker sig efter en av de där killarna, men jag fick tag i henne - kom fram till henne först. Jag lyfte ned henne från bordet. Hon tyckte om dem." Efter att hon lyft ned Renee, följde Megan med dem ut i entrehallen, och gick in ett annat rum som hon beskrev som "vitt, som det första - har en säng, i ett hörn - har inga skarvar - bara triangelformat, med runda hörn (beskriver rummet) - ljuset kommer från alla håll. Rök fanns i det rummet, på golvet...kallt...Renee försökte klättra upp på bordet (sängen) och jag hjälpte henne. Jag var yr i huvudet så jag satte mig ned."

Megan beskrev det enda möblemanget i det tredje rummet som en säng, ca 40 cm över golvet "en silverfärgad tingest som i undersökningsrummet," utan några sängkläder och den satt fast i väggen på ena sidan och vidrörde ej golvet. Hon fann sina kläder och Renees skjorta snyggt ihopvikta och placerade på sängen. "Renee ställde sig upp och undersökte väggarna och rörde vid dem," men Megan sade att hon själv aldrig försökte undersöka någonting utom då dörren öppnades och stängdes. "Jag fascinerades av att det inte fanns några springor. Dörren nådde från tak till golv och åkte bara in i väggen med snabbt (lufttryck)-ljud...när dörren öppnades eller stängdes, slog det lock för öronen."

Megan upplevde det som att hon befann sig i detta rum i två veckor, "eftersom det inte förekom någon hörselstimulans." En liten låda "som bankautomaten på en drive-inbank" kom med regelbundna mellanrum ut ur väggen med små piller i, och en röst sade "ät". Några av pillren var fyrkantiga, andra rektangulära och åter andra runda och i olika färger - vita, gula, gröna - som smälte i munnen. Renee trodde det var godis - "fint godis." Megan menar att hon "åt och sov, åt och sov ca tio gånger" under den tid hon befann sig i detta rum.

Hon berättade vidare i hypnosen: "De kom fram till dörren, stod kvar i hallen, och sade att jag hade varit dem till stor hjälp och att de ville hjälpa mig på något sätt. Jag förstod inte riktigt på vilket sätt jag varit dem till hjälp, men nu gör jag det."

De frågade om jag fick ställa tre frågor om universum och garantias ett svar, vilka skulle dessa då bli? Jag sade åt dem att det visste jag inte, och tillade att jag behövde tid att tänka över detta. De nöjde sig tydligen med det svaret ty de lät mig få somna. Eftersom det var kallt så kröp jag närmare min dotter och svepte min badrock omkring oss. Efter att ha sovit en stund väcktes jag av att lådan kom ut igen.

"De sade åt mig att äta så jag skulle överleva - näringen som våra system behöver för överlevnad...så vi åt dem...dörren öppnades - ca två timmar efter att vi åtit...jag var rädd - jag längtade efter John - jag visste inte var jag befann mig. Jag frågade om jag någonsin skulle få se min familj igen. De sade att det skulle jag få, men jag hade upplevt - och livet skulle aldrig vara detsamma mer...De sade att saker skulle hända - att det började förändra sakernas struktur...Jag ville veta - saker och ting sågs inte så klart...Sade att jag snart skulle föras till en plats; att andra som jag var där. Jag har inte varit där tidigare - jag har inte varit där än. Sedan ställde jag mina tre frågor."

"(1) Vad fanns det därute? Han ville veta om jag inte kunde vara mer exakt i denna fråga, och jag sade att jag inte var säker - vid det tillfället såg jag stjärnorna genom fönstret - och jag ville veta (vad) dessa stjärnor var och vad som fanns därute. Han frågade mig då, om jag endast menade vad som fanns utanför där jag just nu befann mig, eller överallt? Och jag svarade: "Överallt", jag ville veta allt. (Han) sade att han en dag skulle svara på den frågan då jag var redo, men nu nöjde han sig med att säga att det är mer med uni-

versum än jag i min fantasi kan tänka mig, eller någon annan jordperson någonsin har kunnat tänka sig...

"(2) Jag frågade hur det kommer sig, även om de är verkliga, och de finns här hos oss nu, att de inte ger sig tillkänna för oss? (Han) sade att detta inte var om universum, men han skulle svara i alla fall. Han sade att människorna har en tendens att förinta och att vi är en mycket lätt-skrämd befolkning - och om de grep in på något sätt skulle jorden förintas. Så vi måste leva våra liv på vårt eget sätt, och om de gav sig tillkänna skulle detta leda till en ångestfylld planet och vi skulle antagligen förinta varandra - men en dag kommer de att göra detta för att hjälpa oss. Det är nästan som om de verkade rädda - de kan inte lägga sig i våra göromål 'ty detta skulle även leda till deras undergång'.

"(3) Den tredje fråga jag ställde var 'varför jag?' Jag måste skratta, tror jag, för att inte bli galen. Jag frågade dem varför de åkte runt och plockade upp mödrar och deras barn om de inte kan tala om för Jorden varför de är här. Och han säger 'det är därför vi är här.' Han sade åt mig att vara lugn, och jag blev mycket lugn och kunde fortsätta konversationen. Han sade att han valde ut individer ur befolkningen som redan uppvisade intelligens och förmågan att förstå egenskaper och teorier bortom nuet.

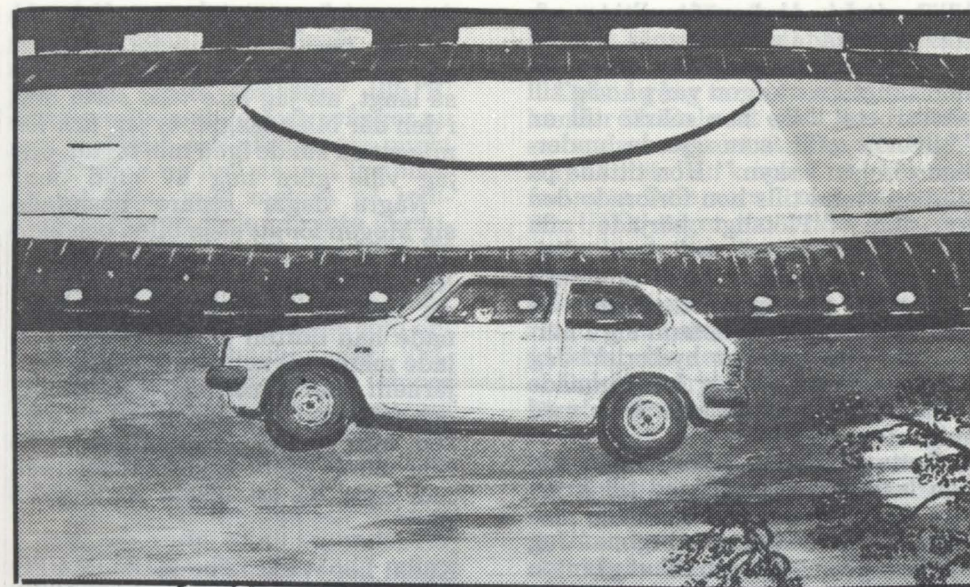
Medan hon fortfarande befann sig i hypnos, frågade Dr Clark om Megan mindes sig ha ställt några andra frågor, på vilket hon svarade: "Var de kom från? Han sade, att de kom från samma plats som jag, och jag undrade då hur det kom sig att vi då var så olika. Och han säger: "Vi är inte olika på insidan, 'ty vi kan tänka och vi kan använda vårt förnuft, och att skaparen gjorde oss." Och jag sade: "Okej," och glömde fråga om skaparen var Gud, men jag antar det. Dr Clark frågade: "Uppgav de sedan vid något tillfälle att de kom från någon annan plats nå-

gonstans? Det svar du gav mig för en stund sedan var: "De är från där vi är." Vad menade du med det? Tror du från vår..." Megan svarade: "Från begynnelsen...från begynnelsen. Jag började (mummel) att de inte lever på Jorden. De hade en planet som de åker till - de sade att de skall visa oss. De sade att jag redan sett vad jag borde ha sett, men inte insåg det. Jag minns inte att jag sett det. Det var nästan som om jag kunde visualisera en plats, men det kan ju ha varit inbillning mer än något annat.

Det enda andra samtal Megan kunde komma ihåg under hypnosen var angående dörren och det märkliga sätt på vilket den verkade försvinna in i väggen när den öppnades och att det inte fanns några springor när den var stängd. "Jag ville veta hur den försvann, och jag antog - och de sade att den typ av metall de använde tillät den att bindas ihop och sedan helt enkelt försvinna!

När hon tillfrågades om hon periodvis kände någon rörelse medan hon befann sig i det tredje rummet, svarade Megan: "Ja, men jag var van vid det - det besvarade mig inte...aldrig i sidled! Rörelse sig aldrig i sidled!"

När det blev dags att lämna farkosten minns Megan "en entrehall - sex dörrar - jag står vid en av dem - det enda som fick mig att anta att det var dörrar, var att jag såg ett klart sken, eller en glöd, runt dem. Jag ombads gå genom dörren. När jag gjort detta hittade jag min bil. Dörren var ditsatt (på bilen). Det var inte samma rum som jag kommit in i först - detta var lite mindre, men var också runt. Jag gick in (i bilen). Renee låg i min famn, och jag satte ned henne på den andra sitsen och fällde ned den och låste fast bilbältet. Hon sov - tror att jag också sover! Jag bara satt där. Jag hör ett högt skramlande ljud, och ett brummande, elektriskt ljud. Det gör ont i mina öron igen, och jag sänktes ned till marken. Det är på en väg jag väl känner igen..

jag befinner mig närmare hemmet.

"När det brummande ljudet upphörde var min motor igång och jag kunde inte röra mig. Det var som om jag satt fastfrusen där på min sits - jag kunde inte röra mig - och - detta varade en minut, om så länge. Jag såg en häst - på ängen...jag är mycket sömnig - verkligen sömnig. Det är som om jag inte ens körde min bil, men jag färdades uppför backen - nu vet jag var den där backen ligger!"

Megan upptäcker att hon endast befinner sig ca 8 km från sitt hem efter att ha färdats ca 50 km på landsvägen och 40 km i luften. Hon minns att det var mycket mörkt (månen, som befann sig i sitt tredje kvarter, hade gått ned omkring kl. 03.10) när hon stapplade in i huset med Renee i famnen. Hon känner sig "riktigt yr - nästan som om hon svimmat i ett rum. Jag är arg, jag är upprörd, jag har ont, mitt huvud värker, och jag vill gå och lägga mig. Jag öppnar sovrumsdörren, och John ligger och sover, och jag är förbannad. Jag skriker åt honom för att jag slog i tån och fick ont i benet...Gå in i badrummet - måste använda det - en lång stund - jag

var yr därinne också - och sedan gick jag och lade mig."

Megan minns inget av de sista kilometrarna av hemfärden, då hon kom in i huset, lade baby'n till sängs, skällde ut John och själv gick till sängs, då hon väcker honom omkring kl. 05.00 för att berätta om sin "dröm".

Epilog

Megan och John drar sig till minnes sin överraskning över att Renees utslag och öronbesvär försvann på följande dag. "Det bara försvann i ett huj, som om det tonade bort...bara försvann - hon har aldrig haft det sedan dess!"

John, Megans mor och alla deras bästa vänner lade märke till en markerad personlighetsförändring hos henne efter händelsen, vilket varade i ungefär två månader. Hon minns att hon var mycket tankfull och reserverad och inte alls sitt normala jag, "som om jag inte hade någon kontroll över min egen personlighet." Hon gick ned ca 6 kg under perioder då hon inte åt något alls,

till perioder då hon åt allting och ändå gick ned i vikt.

Ca tre veckor efter händelsen, då hon tidigt en morgon var på väg till sitt arbete, lade hon märke till en "silvervit sfär som gjorde underliga rörelser i skyn." Hon tittade på den en stund tills hon förlorade den ur sikte. "Plötsligt började min radio bli tokig igen...och denna disiga, vita, smutsiga dimma sköt bara ned igen," och omvärvde hennes bil och en pickup som befann sig i närheten. "Och jag blev hysterisk! Jag började skrika att jag inte ämnade följa med - de skulle inte få ta med mig, eller något!"

Detta varade ca 3 km medan hon och lastbilen saktade ned till krypfart på landsvägen som nästan verkade övergiven denna morgon. "Jag var tvungen att köra in till vägkanten och sitta där. Och när jag sväng in

tittade jag bakåt och då var den borta! Jag beslutade mig för att göra mig av med den där bilen! Det gick så långt, att jag inte ville sätta mig i den där bilen längre, ty jag fick för mig att de kände igen min bil nu, och jag ville göra mig av med den!

Några dagar senare beslutade sig Megan för att sälja bilen och åkte med den till en bilhandlare på orten. När mekanikern gick igenom den för att bestämma inbytesvärdet, öppnade han dörren på förarsidan och lade märke till någonting runt gångjärnen. Han vände sig mot Megan och frågade "Varför jag lyft av dörren från bilen?" Hon svarade att hon aldrig gjort något sådant, och han sade då att någon hade gjort det.

Källa: Les Willis i The MUFON UFO Journal, Number 167, januari 1982.

Fallet med det otvättade UFO:t

(Redaktörens anm.: Jag står helt i tacksamhetsskuld till Mr John Combest och Ms Jean Fuller, en samarbetsande Mufon-forskare, för deras gemensamma intervju med huvudvittnet, Mr Dale Spurlock, omkring 30 år gammal och anställd vid Southwestern Electric Power Co. Intervjun gjordes på den exakta platsen för iakttagelsen, och var en exemplarisk sådan. De detaljerade teckningarna utfördes av Mr Combest och är baserade på noggranna utfrågningar av huvudvittnet. Fastän jag själv inte hade någon möjlighet att undersöka fallet personligen, menar jag att jag inte kunde ha tillagt mycket när det gäller dessa två forskares resultat. Jag talade emellertid med Mr Spurlock i telefon; en generell bekräftelse av grundfakta erhöles samt tillåtelsen att använda hans namn för en korrekt vetenskaplig arkivering. Det andra vittnet, en ung dam som gjorde Mr Spurlock sällskap vid tiden för händelsen, och som diskuterade den utförligt med honom

omedelbart efteråt, önskar av flera skäl inte bli inblandad. Två piloter, som flög sina plan över området, rapporterade ha sett ett oidentifierat föremål som kan ha varit detsamma. Någon kontakt med dessa har inte varit möjlig. Dessutom, och kanske av större vikt, har en pojke i 11-årsåldern, en granne, uppgett att han sett ett ljus färdas från B till C (se karta), den första parkeringsfickan för lastbilar, och sedan från C till D, den andra parkeringsfickan).

Händelseförloppet: Klockan är 21.30 en klar, vindstill och månfri kväll. En 1976 Chevrolet Luv pickup tar sig fram på avtagsvägen till Darco, en liten asfalterad biväg som förbinder en annan omarkerad asfalterad väg med Highway 43. (Darco är en liten ort som är svår att hitta till och med på en karta där en tum motsvarar två miles!)

Lastbilen med sin förare och passagerare rör sig rakt österut (punkt 1 på fig. 1). De ser framför sig men något till vänster, ett klart ljus som fär-

das så lågt att det syns nästan mest genom träden. "De flyger lågt...måste leta efter någon," tänkte Dale just då. Ljuset fortsätter till B, rakt framför lastbilen och svänger nu rakt mot dem och närmar sig punkt C, där Dale nu har stannat lastbilen för att titta, med motorn på tomgång. UFOt (ty Dale kan inte identifiera det) stannar rakt ovanför ett träd som befinner sig 12 meter från bilen, svävar ljudlöst och tippar över på sidan mot dem i en vinkel som enligt Dale verkar ganska farlig. Vittnena kan nu se fyra färgade lampor vid basen på den lilla kupolen som finns på ovensidan av farkosten. Två "strålkastare" lyser nu rakt ned på lastbilen.

"Det var då det tippade över på sidan, och under ca 45 sekunder rörde det sig inte alls. Jag lade märke till allt detta. Jag lyssnade efter ljud...jag tittade efter vind och rörelse. Det inte ens dallrade. Det var helt orörligt. Det bara stod där."

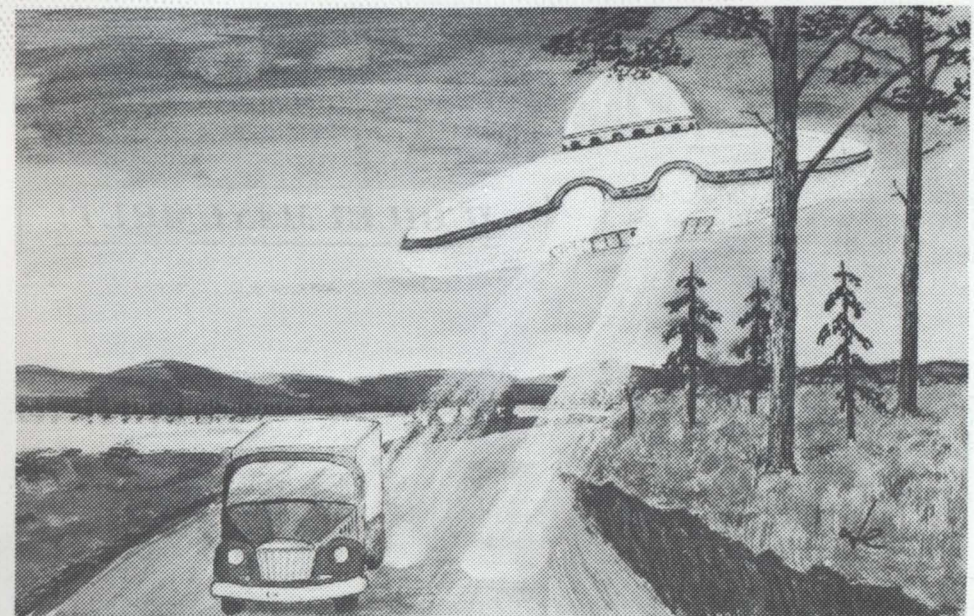
Dale och hans passagerare blir riktigt uppjagade och kör bort till D, och samtidigt förlorar de UFOt tillfälligt ur sikte. Dale bromsar in häftigt. UFOt, som tydligen befann

sig rakt ovanför dem, skjuter förbi bilen åt vänster och stannar åter, varpå det riktar sina ljus rakt mot bilen.

Denna gång tar det endast fem sekunder för Dale att sätta fart. Det är nu endast en kort sträcka till Highway 43; när han kommit ut på denna fortsatte Dale norrut mot Interstate 20. UFOt stiger nu, vrider sig runt motsols, och avlägsnar sig i nordvästlig riktning. Under de nästa sex eller sju minuterna ser de UFOt ändra kurs åt norr, och sedan slutligen åt öster, där det försvinner i fjärran.

Dale anmärkte att han blivit retad för sin iakttagelse: "Jag bryr mig inte om ifall folk skämtar om den, ty jag skulle ha gjort detsamma. Jag var tvungen att uppleva en händelse som denna för att bli övertygad. Det är inte så att det befann sig långt borta och kunde ha varit ett ljus, eller också en helikopter. Jag har aldrig ha varit en helikopter. Jag har aldrig sett något liknande, och jag känner inte till något som liknar det i denna värld. Vi har inte den teknologi som krävs för att sväva som detta gjorde."

Det var vid punkt C, platsen för den närmsta kontakten, som John

ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING

BOX 11027

600 11 NORRKÖPING

Utgivarkorsband

UFO-INFORMATION Box 16, 596 00 Skänninge.

Combest och Jean Fuller bad Dale rekonstruera händelsen samt göra avstånds- och storleksbedömningar. Fig. 3 rekonstruerar situationen. Den sneda sträckan till UFOt var omkring 21 meter (medelavstånd baserat på två uträkningar, den ena utgående från avståndet till trädet samt höjdvinkel, den andra utgående från principen om liknande triangler från uppmätningar vid bilen); i båda fallen. Bredden på strålkastarna bedömdes vara ungefär 75 cm i diameter.

Medan han beskrev närkontakten vid D, anmärkte Dale: "Det befann sig inte mycket högre ovanför oss här, höll sig på ungefär samma höjd och hade samma lutning. De hade ljusen riktade mot oss här också". Vad som förbryllade Dale angående ljusen var att endast ett begränsat område runt lastbilen lystes upp, "bara 180 eller 210 cm runt lastbilen. Det som slog mig angående de två ljusen är att man ju förväntar sig att ljuset från det avståndet skulle sprida sig lite mer, men strålarna höll ungefär samma bredd hela sträckan".

"Jag tror fullt och fast att de låt rikta sina ljus rakt mot oss", tillade Dale, "Det var inga ljus som bara rådde lysa upp området".

Jag lämnade platsen först (punkt

D). Sedan steg UFOt och svängde samtidigt runt. Det gjorde detta på en och samma gång. Vem det nu än var som styrde det så hade han verkligen god kontroll över det. Det hade inte så där jättebråttom att avlägsna sig, men på bara några sekunder fördubblade det sin höjd. Ljuset från de små fönstren såg ut som ljus bakom en rullgardin, som om man tittade genom ett ogenomskinligt material.'

När han refererade till synen vid punkt C, anmärkte Dale: "Det fanns inget som var dolt...det var fullt synligt. Det hade ett matt metalliskt utseende och det fanns svaga gulaktiga ränder nedför sidorna...detta visar hur nära det var...små fina ränder, som om det behövde tvättas ordentligt. Kanske det borde genomgå en ordentlig UFO-tvätt!"

Efter det att närkontakten var över, fortsatte Dale och hans passagerare på Highway 43, medan de upphetsat diskuterade händelsen. De svängde sedan av vägen igen och tittade på UFOt i fjärran.

"Vi tittade på det när det avlägsnade sig. Jag till och med blinkade med strålkastarna mot det, men de uppmärksammade oss inte. Det sista vi såg var när det accelererade österut.

Källa: International UFO Reporter.